

OTAC

Pamtim, jednom s ocem pođosmo na vašar. Sami, ja i on. Koračao sam uz njega po travi i, dok me je držao za ručicu, kao ošamućen blenuo sam naokolo, i samo s vremena na vreme dizao glavu i klempave uši prema njegovom sveže obrijanom licu. U jednom trenutku, nešto mi je odvuklo pažnju i ja se otrgoh ocu i sjurih se prema livadama, igrama, muzici, nasmejanim devojkama i kakvom sve ne šarenilu. Tek posle izvesnog vremena shvatih da sam ostao sam. Strah me preseče. Rastrčah se naokolo, tražeći oca. Kao da mi je ceo život prošao do trenutka kad sam, gurajući se kroz ljude, najposle zastao ispred stakla jednog automobila u kome sam prepoznao odraz sveže obrijanog lica. Kad sam mu se nasmešio, i lice u staklu se nasmejalo. U sledećem trenutku neko me povukao za nogavicu i ja pogledah u travu: odozdo, prema meni, buljilo je preplašeno detence s klempavim ušima: – „Tata, gde si bio do sada?“

VELIKI PRINC

Budim se gladan. Idem do Nijagare, umivam se, krećem prema Vezuvu, i pravim sebi roštilj. Iznad piramida cedim limunadu i u nju stavljam dve-tri sante leda. Potom pozajmljujem šine od transsibirske železnice i njima čistim zube.

Posle ručka tuširam se u Amazoniji. Zbog kamuflaže, uriniram u Huangho, a ono drugo obavljam na Zapadu. Masturbiram na mesečini.

U podne šetam po parkovima: grane drveća golicaju mi gležnjeve i lepo mi je. Ili igram šah. Iz raznih gradova skupljam biste, konjanike i tvrđave, pa ih ređam po širokim trgovima. Znam da nemam s kim da se igram, ali samo ređanje figura čini me srećnim. Kad vraćam figure nazad, događa se da im pobrkam mesta, ali to niko ne primećuje.

Predveče sam melanholičan, pa skidam zvezde, ili hvatam komete. Pre leganja sam tužan i tada gledam zalazak sunca.

Potom ležem, svaki put u sveže: zimi spavam u Sahari, a preko leta u tundri, ili na Arktiku. Sledećeg jutra budim se i život se nastavlja uobičajenim tokom.

*(S makedonskog preveo **Duško Novaković**)*